

V. Písně postní.

1933.

Ze Vsetína,

Když pán Je - žíš na kří - ži pněl a na skrz tě-lo kr - va - vé
 měl, te - dy s velkou ža - lo - stí ře - kl sedm slov pl - ných mi -
 lo - sti, těch po - važ každý s pil no - stí.

Když pán Ježíš na kříži pněl
 a naskrz tělo krvavé měl,
 tedy s velkou žalostí
 řekl sedm slov plných milosti,
 těch považ každý s pilností.

Ponejprv řekl jest laskavě:
 Odpusť jim, otče, vše pro mne,
 ač na mně zavinili,
 avšak nevědí, co činí,
 ó dejž jim odpuštění.

Potom lotru kajicnému,
 by naň pomněl, prosícimu,
 přislíbil radování:
 Dnes prej budeš se mnou v ráji,
 věčném odpočívání.

Ohledl se na matku svou
 pod křížem stojící truchlou:
 Ženo, řek, hled, teď syn tvůj,
 ó Jene, přijmi ji za svou
 a vždy opatruj se mnou.

Slyšte dál též čtvrté slovo,
 když se Pánu píti chtělo:
 Žízním, zvolal velice,
 hořím pro spasení lidské,
 věrná duše, napoj mne.

Pátým slovem hořce zvolal
 a pro svou sirobu vzdychal:
 Ó otče milý jak's mne opustil
 v tu chvíli, an jsem
 tvůj syn jediný.

Šesté slovo velmi mocně
 proniká člověka srdce,
 řka: Již jest dokonáno,
 jak kdy bylo oznámeno
 pro lidské vykoupění.

Sedmé slovo na skonání
 promluvil: V ruce tvé nyní
 dávám, otče, duši svou.
 Sklonil hlavu, vyved z limbu
 smutné duše ctných otcův.

Pro tvých sedm slov, Kriste pane,
 dejž pomoc, ať se nám stane
 s lotrem hříchův se káti,
 nepřátely milovati
 a tak spasenu býti.